

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/253/2015
Identifikačné číslo spisu:	7011898940
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7011898940.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyní 1/ N. K., bývajúcej v R. a 2/ H. I., bývajúcej v R., proti žalovanej MUDr. L. M., bývajúcej v R., zastúpenej advokátskou kanceláriou ATTORNEYS GROUP, s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Kláry Jarunkovej č. 2, IČO: 36863998, o zaplatenie 10 356,50 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17 C 1015/2002, o dovolaní žalobkyne 2/ zastúpenej JUDr. Kristínovou Piovarčiovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2012 sp. zn. 4 Co 21/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne 2/ o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II rozsudkom z 25. apríla 2008 č.k. 17 C 1015/2002-238 v spojení s opravným uznesením zo 6. decembra 2010 č.k. 17 C 1015/2002-334: 1. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 19 715,90 Sk, 2. žalobu žalobkyne 1/ v časti o zaplatenie 136 284,10 Sk zamietol, 3. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ sumu 19 715,90 Sk, 4. žalobu žalobkyne 2/ v časti o zaplatenie 136 284,10 Sk zamietol, 5. konanie v prevyšujúcej časti zastavil, 6. žalobkyniam 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 32 303,30 Sk. Vychádzal z toho, že žalobkyne ako dcéry I. N., ktorý zomrel XX. K. XXXX, a žalovaná ako jeho závetná dedička sa dedením po ňom stali spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území R., ktoré sú vedené na liste vlastníctva č. XXX ako parcela č. XXXX/XX - zastavaná plocha vo výmere XXX m² a dom súpisné č. XX na parcele č. XXXX/XX (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“), a to žalobkyne 1/ a 2/ v podieloch po 1/6 a žalovaná v podiele 2/3. Ich podielové spoluvlastníctvo bolo zrušené rozsudkom Okresného súdu Košice II zo 14. mája 2003 č.k. 11 C 181/2000-102, ktorým boli sporné nehnuteľnosti prikázané do výlučného vlastníctva žalovanej. Žalovaná počas trvania ich spoluvlastníctva sporné nehnuteľnosti užívala výlučne sama a žalobkyniam neumožnila ich užívanie, preto sa žalobkyne oprávnené domáhajú voči nej zaplatenia náhrady za užívanie sporných nehnuteľností nad rámec jej spoluvlastníckeho podielu (ďalej len „náhrada“) podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Konštatoval, že v obdobných prípadoch výšku bezdôvodného obohatenia určuje súd úvahou v zmysle §

136 O.s.p. s prihliadnutím na výšku nájomného v porovnateľných prípadoch. Podľa jeho názoru nebolo možné zohľadniť žalobkyňami uvádzané údaje z inzerátov dostupných na internete, lebo nebolo preukázané, že ide o realizované ponuky. Vychádzal preto z výsledkov dokazovania vykonaného znaleckými posudkami, z ktorých vyplynulo, že dom je užívaný od roku 1978, je vo veľmi zlom technickom stave, bez údržby, značne schátralý a nemožno ho užívať bez realizácie rozsiahlej rekonštrukcie. So zreteľom na to určil výšku náhrady za obdobie od 22. januára 1999 do 31. augusta 2003 v dolnej hranici rozpätia stanoveného znalkyňou Ing. Martinou Brestovičovou, CSc. Každý zo žalobkyní priznal 19 715,90 Sk (654,44 €) a žalobu vo zvyšku zamietol ako nedôvodnú. Rozhodnutie o zastavení konania v prevyšujúcej časti odôvodnil podľa § 96 ods. 1 O.s.p. s poukazom na čiastočné späťvzatie žaloby. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie účastníčok konania Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. júna 2012 sp. zn. 4 Co 21/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravného uznesenia zmenil (§ 220 O.s.p.) v jeho napadnutej časti (t.j. okrem výroku o zastavení konania) tak, že: 1. žalovaná je povinná zaplatiť každej zo žalobkyní 1/ a 2/ po 947,98 € a 2. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Prvostupňový rozsudok zrušil vo výrokoch o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa uplatnený nárok nesprávne kvalifikoval ako nárok z bezdôvodného obohatenia (§ 451 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd ale (po postupe podľa § 213 ods. 2 O.s.p.) vychádzal z toho, že ide o nárok vyplývajúci zo vzťahu medzi spoluvlastníkmi spoločnej veci (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na rozdielnu právnu kvalifikáciu žalobkyňami uplatňovaného nároku znovu posúdil dôvodnosť námietky žalovanej o premlčaní a dospel k záveru, že námietka premlčania je dôvodná za obdobie od 1. marca 1997 do 12. marca 1997 (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V období od 13. marca 1997 do 31. augusta 2003, za ktoré žalobkyne žiadali priznať náhradu, ich podielové spoluvlastníctvo trvalo a žalovaná v ňom bez toho, aby sa so žalobkyňami dohodla, užívala spoločné nehnuteľnosti (bezodplatne) výlučne sama. Správny je preto záver prvostupňového súdu, podľa ktorého je daný nárok žalobkyní na náhradu. Vykonaným dokazovaním bol preukázaný zlý technický stav sporných nehnuteľností, ktorý neumožňoval ich riadne užívanie. Najavo vyšiel aj nedostatok údajov o porovnateľných nájmoch obdobných nehnuteľností v rovnakom období prostredníctvom realitných kancelárií v danej (obdobnej) lokalite. Správne preto prvostupňový súd určil náhradu úvahou (§ 136 O.s.p.), pri ktorej zohľadnil orientačný výpočet na dolnej hranici znalkyňou určeného cenového rozpätia. Rozhodnutie o trovách zrušil vzhľadom na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p. súdom prvého stupňa.

Proti výroku uvedeného rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol „zmenený rozsudok súdu prvého stupňa ..., v zmysle ktorého je žalovaná povinná zaplatiť každej (zo žalobkyní) po 947,98 € a spolu s ním aj výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá“ podali žalobkyne dovolanie s tým, že v konaní došlo k inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Odvolací súd pri rozhodovaní o výške náhrady vychádzal z neúplne a nesprávne zisteného skutkového stavu. Namietali, že výpočet výšky náhrady nie je obsahom znaleckého posudku, ale len odborného stanoviska znalkyne. Podľa ich názoru nebol daný žiadny dôvod, aby výška náhrady bola určená v dolnej hranici rozpätia stanoveného znalkyňou. Nepodložené je konštatovanie, že súdy nemali k dispozícii údaje o porovnateľných nájmoch obdobných nehnuteľností v danom mieste a čase; v skutočnosti takéto údaje vyplývali z informácií realitných kancelárií dostupných aj na internete, súdy sa však žiadnym spôsobom nepokúsili verifikovať tieto informácie. Odvolací súd nedoplnil ani nezopakoval dokazovanie (§ 213 ods. 3 O.s.p.) a nepriznal adekvátny význam skutočnosti, že žalovaná ešte pre rozhodnutím súdu prvého stupňa predala sporné nehnuteľnosti tretím osobám za 3 500 000 Sk. So zreteľom na túto výšku kúpnej ceny nemá žiadne opodstatnenie argumentácia, že stav sporných nehnuteľností bol nevyhovujúci do tej miery, že namiesto bolo určiť výšku náhrady na dolnej hranici cenového rozpätia určeného znalkyňou. Navyše, súdy sa vôbec nezaoberali tou skutočnosťou, že k domu patrila aj garáž, ktorú žalovaná v rozhodnom období prenajímala. Z týchto dôvodov žalobkyne žiadali napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu zrušiť spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Okresný súd Košice II uznesením z 10. februára 2015 sp. zn. 17 C 1015/2002-509 konanie o dovolaní žalobkyne 1/ zastavil podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a za výpis z registra trestov z dôvodu, že žalobkyňa 1/ napriek výzve súdu v lehote ním určenej nezaplatila súdny poplatok za dovolanie. Podľa údajov obsiahnutých v spise nadobudlo toto uznesenie právoplatnosť 7. marca 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], rozhodujúc už iba o dovolaní žalobkyne 2/, po zistení, že dovolanie podala včas (§ 240 ods. 1 O.s.p.) a je zastúpená v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či jej dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O.s.p. je dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

1. Dovolanie žalobkyne 2/ smeruje proti rozsudku, ktorý má viacero výrokov. Prípustnosť dovolania proti nim posudzoval dovolací súd samostatne.

1.1. Prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozsudku (§ 238 ods. 1 O.s.p.) je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak oba súdy inak posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie veci, v dôsledku čoho rozdielne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či vo výrokoch rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú zvolené rovnaké formulácie - aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd vo svojom rozsudku posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

Riešenie otázky prípustnosti dovolania žalobkyne 2/ v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. bolo preto potrebné založiť na porovnaní (obsahu) rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu z aspektu nimi upravených práv a povinností účastníkov konania.

1.2. Súd prvého stupňa priznal žalobkyni 2/ náhradu vo výške 654,44 € (19 715,90 Sk); odvolací súd jej priznal náhradu v tej istej výške (a ešte ju zvýšil na 947,98 €). Rozsudok odvolacieho súdu je teda po stránke obsahovej rovnaký („potvrdzujúci“, i keď formálne označený ako „zmeňujúci“) v rozsahu priznanej sumy 654,44 €.

1.3. Rozsudok odvolacieho súdu je z formálneho aj z materiálneho hľadiska zmeňujúci v rozsahu od sumy 654,44 € priznanej žalobkyni 2/ súdom prvého stupňa do sumy 947,98 €, na ktorú výšku náhrady upravil (zvýšil) odvolací súd.

1.4. Súd prvého stupňa žalobu žalobkyne 2/ zamietol ako nedôvodnú nad sumu 654,44 € (19 715,90

Sk); odvolací súd ju zamietol nad sumu 947,98 €. To znamená, že rozsudok odvolacieho súdu je po stránke obsahovej rovnaký, teda „potvrdzujúci“ (i keď formálne označený ako „zmeňujúci“) v rozsahu zamietnutia žaloby žalobkyne 1/ (zhodne prvostupňovým aj odvolacím súdom) nad sumu 947,98 €.

1.5. Vo vyššie citovanom ustanovení § 238 O.s.p. je vyjadrená objektívna stránka prípustnosti dovolania. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti dovolania viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie; takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery (viď tiež R 50/1999). Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania (pokiaľ dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O.s.p.).

1.5.1. Rozsudkom odvolacieho súdu v rozsahu, ktorou bola žalobkyňa 2/ (v zhode so súdom prvého stupňa) priznaná náhrada 654,44 €, bolo jej žalobe vyhovené (odvolací súd rozhodol v jej prospech), preto žalobkyňa 2/ nie je subjektívne oprávnená napadnúť dovolaním rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti výroku.

1.5.2. Vyššie už bolo uvedené (viď 1.3.), že rozsudok odvolacieho súdu je zmeňujúci (po formálnej aj obsahovej stránke) v rozsahu, v ktorom bola žalobkyňa 2/ súdom prvého stupňa priznaná náhrada 654,44 € odvolacím súdom zvýšená na 947,98 €. Rovnako v tomto rozsahu bolo žalobkyňa 2/ odvolacím súdom vyhovené (rozhodol v jej prospech), preto žalobkyňa 2/ nie je ani v tejto časti výroku subjektívne oprávnená napadnúť dovolaním rozsudok odvolacieho súdu.

Najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne 2/ v uvedených častiach odmietol ako podané tým, kto na dovolanie nie je oprávnený (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

2. Dovolanie žalobkyne 2/ proti (formálne „zmeňujúcemu“, obsahovo ale jednoznačne „potvrdzujúcemu“) výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo „potvrdené“ zamietnutie žaloby v rozsahu nad sumu 947,98 €, smeruje proti výroku, proti ktorému dovolanie v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je - nejde o zmeňujúci výrok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nezaujal právny záver (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a nejde ani o potvrdzujúci výrok uvedený v § 238 ods. 3 O.s.p.

Dovolanie žalobkyne 2/ by vzhľadom na to bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne 2/ preto z § 237 O.s.p. nemožno vyvodiť.

K námietke žalobkyne 2/, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a

skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v niektorom konaní dôjde, nezakladá to procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Treba tiež uviesť, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 O.s.p., lebo týmto postupom súd neodhál účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

3. Žalobkyňa 2/ tvrdí, že v konaní došlo k „inej vade“ majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Za „inú vadu“ (v ustanovení § 237 O.s.p. neuvedenú) sa spravidla považuje najmä porušenie ustanovení o dokazovaní, neúplné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, odklon odvolacieho súdu od skutkových záverov súdu prvého stupňa bez zopakovania dôkazov alebo doplnenia dokazovania.

„Iná procesná vada“ je ale (len) relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorý môže byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

4. V dovolaní sa namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu.

Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

5. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne 2/ v časti uvedenej vyššie pod 1.5. nie je subjektívne prípustné a objektívna prípustnosť jej dovolania vo zvyšných častiach nevyplýva z ustanovení § 238 O.s.p. a § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p.

6. V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalobkyni 2/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.